

Theatermaker Robbert uit Panningen zet dagelijks twee hormoonspuiten in zijn been, slikt een boel medicijnen en komt nu met een show over zijn ziekte: ‘Iedereen heeft wel iets’

Judith Janssen
Verslaggever Nieuwsdienst

 [Delen](#)

28-05-2025, 18:45

Robbert Bijnen maakte een theatershow over zijn chronisch ziekte. © Stefan Koopmans

Panningen Hoe lekker is het om een boom te zijn? Dat je nooit hoeft na te denken over de vraag ‘hoe moet ik leven?’ Dat je niet van kinds af aan medicijnen moet slikken, en eigenhandig spuiten in je been moet drukken. Theatermaker Robbert Bijnen uit Panningen moet dat wel, en maakte daar een voorstelling over.

In de knusse, rechthoekige woonkamer van zijn appartement staat een houten piano, aan de korte zijde bij het raam, naast de mintgroene hoekbank. Dit is de plek waar verhalen ontstaan en de muziek vorm krijgt. Vaak staat Bijnen op en loopt hij rondjes door de kamer om vervolgens op zijn laptop de woorden te tikken die tijdens het bewegen bij hem opborrelen.

Plasketting

Zo ontstonden zijn liedjes over ziek zijn. ‘Ik weet dat je bang bent, maar doet alsof dat niet zo is’, en over de zoektocht naar grip in een ‘kolkende wereld’ en de verhalen over hoe hij als jonge tiener om de paar maanden bij de kinderarts op controle moest en ‘dat de arts je uit de wachtkamer komt halen met een soort plasketting in haar hand.’

© Stefan Koopmans

Robbert Bijnen (31) – ‘soms zie ik wat geel, of net iets te wit’- is geboren met een chronische ziekte, waardoor zijn lichaam geen hormonen aanmaakt. Groeien, de ontwikkeling van geslachtsorganen of het aanmaken van sterke botten gaan bij Bijnen, een olijke, geboren en getogen Brabander die sinds een tijdje in Panningen woont, niet vanzelf. Hij moet elke dag vijf pillen slikken, een ‘pufje’ nemen tegen astma en eigenhandig twee tot drie hormoonspuiten in zijn been zetten. Zonder medicijnen geen leven.

Maar ziek zijn is geen levenswijze, vindt Bijnen, die afstudeerde als theatermaker en werkte met onder meer Joke Bruijs en Gerard Cox in de theaterkomedie *Alles went, behalve een vent*. Zijn hele leven heeft hij de ziekte weggemoffeld, weggestopt in de krochten van zijn hoofd. Hij wilde geen patiënt zijn. En vooral: niet zielig. „Ik had een mankementje.”

© Stefan Koopmans

Maar vorig jaar sloeg de ziekte keihard in zijn gezicht nadat de theatermaker door een simpele buikgriep doodziek in het ziekenhuis terecht was gekomen. Pas toen kwam het besef: als ik nu een voorstelling maak, moet ik ook echt wat te vertellen hebben.

Potjes

Dat werd *Leven in potjes*, een persoonlijke muziektheatervoorstelling waarin Bijnen mijmert over het leven, over onder meer de vraag ‘hoe leef je als je elke dag medicijnen moet slikken.’ Hoe werkt het leven, en wat kun je leren? Ja, dat zijn moeilijke vragen om te beantwoorden.

Theater maakt hij al sinds hij klein is. Het is een roeping, hij kan eigenlijk niets anders, denkt hij. „Soms denk ik wel eens ‘waarom heb ik het recht om te leven?’ Ik kost de verzekeraar ontzettend veel geld om me in leven te houden, en als ik ook nog eens therapie heb om dat een plek te geven, komen daar nog meer kosten bij. Dan moet ik wel heel wat terug te geven hebben. Een goed verhaal, een grap of een lied dat mensen raakt.”

‘Haal het leven uit een potje en het leven lacht je toe.’ Bijnen zingt het niet voor niets. „De kern is dat je hebt te accepteren wie je bent en wat je met je meedraagt. Want als je dat wegstopt, leef je niet zoals je bent. En iedereen heeft wel iets. Dan kun je er maar beter over praten en lachen.”